

En dröm om en resa

Båten krängde återigen, denna gången var hon säker på att hon skulle spy. Hon lutade sitt huvud över båtens kant och väntade en sekund, två sekunder. Klumpen av kräk satt i halsen men vägrade komma upp. Efter någon minut stillades hennes oroliga mage, hon kunde pusta ut och sätta sig tillrätta igen. Byltet i hennes famn kved till som en orolig ande. Ingen av dem gillade sjön särskilt mycket. Hon höll hårt om sin dotters mjuka kropp och försökte se upp och över alla vågor. Under disig himmel fanns horisonten, lika tunn som en ögonfrans. De kom som äventyrare. Tog med sig moral och etik, bordsskick och blaskigt te. De infödda skrattade åt dem såklart, åt hennes kläder och åt hans löjligen små hattar. Här fanns ingen falsk artighet, bara ogenerat gapskratt. Deras ansikten förvreds till något osmakligt och de tjöt sinsemellan som hyenor.

Bland ormbunkarna låg hon med slutna ögon och drömde om hemma. Där hon kunde gå vart hon ville utan att behöva tänka på att bli nedstänkt av gyttja eller genomvåt av monsunen. Barnet hade somnat jämte henne och andades lugnt och stilla i sin sömn. Hon andades in skogens dofter, så olika de hon var van vid. Runtomkring henne föll små droppar från trädens kronor, ner bland ormbunkarna som slagen på en dov trumma. Hon föll i en rogivande, yttlig sömn med ena armen vilandes över flickans mage, som om hon med blotta tanken kunde skydda henne.

Dagen de gift sig hade molnen öppnat sig och släppt ner badkar efter badkar av hårt, iskallt regn. Fotografen hade en lång väg dit och hade inte möjlighet att komma tillbaka på många månader. Han insisterade, lovade henne saker hon visste han inte hade råd att köpa. Bara de gjorde de nu, sedan skulle det vara över. Hon tog sitt släp själv och höll paraplyet högt över sitt huvud när blixterna rasade över deras huvuden. Det var hennes far hon såg när hon såg in i sin makes ansikte. Han som valt honom. Hon minns hur hennes glädje sjönk som en sten och hur hon fick bita i sin darrande läpp när han berättade. Han såg aldrig henne i ögonen mer efter att hon burit fram hans första barnbarn, denna oäkting. Så hon stod där framför honom med blicken i golvet. Efter en stunds tystnad nickade hon.

Han stannade plötsligt, som om han hört ett ljud bland träden. Hans blick föll nedåt på den sovande kvinnan bland gräs och ormbunkar. Hennes fläta hade fallit sönder och lockarna låg som guldstrimor kring hennes hjässa. Han var tvungen att backa ett steg bakåt, för att inte skrämma henne, för att inte ramla omkull av synen. Han hade funnit skogens levande nymf. Hennes vita, nästan transparanta hud lyste bland de envist gröna bladen. Ett par sekunder till stod han där och tittade, fastän rösten i hans huvud manade honom att fortsätta. Hon slog upp ögonen, försökte fokusera på trädkronorna och den ljusblå himlen över henne. Barnet sov fortfarande, hon rättade till filten som hade ramlat av. "Var inte rädd," hon vände snabbt huvudet mot ett utav träden. Med uppspärade ögon såg hon det mörka ansiktet, de nästan svarta springorna där ögonen satt. Instinkten att skrika, att springa, dunkade i hennes kropp. Men hon satt kvar, som rotad i marken. Kom närmare, ville hon säga. Kom närmare så att jag kan se vem du är.

(C)

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Kaffefilter med Poeter.se id #15891 innehar upphovsrätten